

pœnitentia illa Dei, seu mavis misericordia, & indulgentia, quam re ipsa
 fenferunt, contrariam potiùs iram & zelum ejusdem revera (20) exper-
 ti fuissent. 3. Neque refert, quòd Deus per exitii denunciationem illos
 ad pœnitentiam adducere voluit. Hoc enim ipsum non (21) absolutè,
 nec (22) prorsus irresistibiliter, efficere voluit: sed salvis semper legibus
 ab ipso positis, puta tum arbitrii ipsorum (23) libertate, tum (24) ordine
 divinitus semel sancito. Nihil enim hîc agit Deus, nisi ex ordinatâ sa-
 pientia & justitiâ suâ regula, quæ juris rigorem, gratiamque, perpetuâ
 moderatione contemperat. Sicut igitur (25) absolutè perdere illos non
 voluit: ita nec (26) absolutè servare voluit: nisi quòd in istam partem,
 pro summa bonitate, & φιλανθρωπία sua (quam neque Jonas ab initio
 ignoraverat, ut ipse ait cap. 4.) magis quàm in illam, semper (27) propen-
 dit: eoque pœnitentiam illorum, per auxilia gratiæ suæ, sic procuravit, ut
 ipsi re ipsa tandem eam (28) liberè præstiterint.

ter respectu Dei gratiosè operantis in eis pœnitentiam. 23) Ergone Ninevita per lib.
 vertere ad pœnitentiam? 24) Et iste ordo hic observatus fuit, quatenus illis denunciata
 scelera. 25. 26) Ambiguè ista dicuntur. Absolutè (id est, absq; conditione) decreverat
 re: & tamen decreverat eos servare non absolutè, sed interveniente pœnitentia. 27) Lc queris de Deo tanquam
 de homine: tribuens ei velleitatem, à qua natura ejus aliena est. 28) Voluntariè
 quum Deus in eis hanc voluntatem effecisset: non autem, quum illi sese vi lib. arb. ad
 illam convertissent.

20) Sanè. Sed num hinc
 sequitur, me errare quum
 illimitatè ac præcisè nego,
 Deum Ninevitas perdere
 voluisse? Certè si perdere
 eos voluisset, pœnitentiam
 eis non dedisset.

21) An verò ego istud dico?
 Immò dico, quòd per exitii
 denuntiationē illos ad pœ-
 nitentiam adducere vo-
 luerit.

22) Non prorsus quidem:
 quia illi poterant resistere
 comminationi divina, suâ
 naturâ, per contemptum il-
 lius. Attamen irresistibili-

ter respectu Dei gratiosè operantis in eis pœnitentiam. suum arbitrium se poterant
 illos non perdere, sed serva-
 re: quum illi sese vi lib. arb. ad
 illam convertissent.

SECTIO XV.

*An omnia, quæ in mundo fiunt, ab æterno absolutè ac præ-
 cisè à Deo præfinita sint ad unam oppo-
 sitorum partem.*

I*Bid. Thes. 36.* Quotidie existentibus his, vel illis conditionibus, hæc vel
 illa præcisè vult, aut non vult, (Deus) quæ alioqui neutram in partem
 ita præcisè definiverat. v. g. quæ 1. Sam. 23. ψ. 12. de Davide & civibus
Keilah narrantur.

NOTA PISCATORIS.

Quidquid Deus vult in tempore, id ab æterno voluit, & 1. præcisè de-
 finivit. Omnia enim quæ Deus vult 2. in tempore, ea in tempore fiunt.
 Et omnia quæ fiunt, ex decreto seu præfinitione Dei fiunt. Nec diver-
 sum probari potest ex historia 3. allegata Davidis. David quærebat ex
 Deo, an *Keilai* ipsum (si apud eos maneret) essent dedituri Sauli. Deus
 respondebat, esse dedituros. Nempe si apud eos subsisteret. Quis autem
 negare ausit, Deum ita præcisè definivisse gubernare Davidem, ut de
 periculoso eventu, qui per naturam accidere poterat, Deum consuleret,
 & ab illo edoctus periculum evitaret?